

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **M. F.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2006, č. j. OAM - 1375/VL - 07 - 18 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 12. 2007, č. j. 60 Az 141/2006 - 30,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2006, č. j. OAM - 1375/VL - 07 - 18 - 2006, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel následující skutečnosti: V daném případě byla žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu - v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud podle názoru stěžovatele řízení silně formalizoval - vyšel z doslovného znění tohoto ustanovení a nezabýval se událostmi, které se staly v zemi původu stěžovatele od doby jeho první žádosti o azyl. Jinak by musel zjistit např. že v polovině září 2007 zasáhly Afriku rozsáhlé povodně, které se projeví v podobě ekologické a humanitární katastrofy. Dále by např. ze zprávy Amnesty International pro rok 2007 zjistil, že v Casamance v Senegalu opět dochází k násilnostem a porušování

základních lidských práv. Soud ani žalovaný nevycházeli za těchto okolností ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, neobstarali si dostatek důkazů a rozhodovali jednostranně. Stěžovatel se proto dovolává znění ustanovení § 12 zákona o azylu, jakož i § 14a téhož zákona, které na jeho případ dopadají. Stěžovatel spatřuje v uplatňovaných skutečnostech důvody podle § 106 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ze spisu je zřejmé, důvody k žádosti o mezinárodní ochranu byly tyto: stěžovatel se stejně jako ostatní mladí lidé z jeho vesnice obával, že by jej rebelové v oblasti mohli pod pohrůžkou smrti nutit k tomu, aby se přidal na jejich stranu. Vyloučil potíže ze strany jiných soukromých osob i ze strany státních orgánů Senegalu a na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu odpověděl, že svou žádost podal ze stejných důvodů jako tomu bylo u té předchozí.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že stěžovatel hovoří v kasační stížnosti o hrozící ekologické a humanitární katastrofě v důsledku povodní v Africe. Tato kasační tvrzení nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení o žalobě. Kasační tvrzení, která nebyla srozumitelně a zřetelně uplatněna v žalobě, jsou pak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemohou být věcně projednána.

Za těchto okolností se kasační námitky redukuje na tvrzení, že soud ani žalovaný nevycházeli ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, když si neobstarali dostatek důkazů o aktuální situaci v jeho zemi původu (zejm. násilnosti a porušování základních lidských práv v Casamance). Stěžovatel se proto dovolává znění ustanovení § 12 zákona o azylu, jakož i § 14a téhož zákona, které na jeho případ dopadají. Nejvyšší správní soud předeseílá, že stěžovatel v průběhu správního řízení mj. sám přímo uvedl, že svou žádost podal ze stejných důvodů jako tomu bylo u té předchozí. Ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu stanoví nepřijatelnost žádosti v případě, že žadatel v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvede skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. V takové situaci není na místě zkoumat existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, jak vyslovil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č. j. 2 Azs 47/2003 - 130 ze dne 4. 12. 2003, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 244/2004, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 349/2004, www.nssoud.cz. Zákon o azylu v ustanovení § 16 obsahuje jednak případy, kdy k naplnění podmínek zamítnutí žádosti jsou rozhodné důvody, pro které se žadatel o azyl azylové ochrany dovolává a kdy je třeba tvrzení žadatele a doložení tvrzených skutečností vážit (např. ekonomické důvody, tvrzení všeobecné nouze, atp.), jednak případy objektivních skutečností, u nichž jsou důvody žádosti o azyl zcela nerozhodné (např. padělaní cestovního dokladu, hrozba vyhoštění či vydání k trestnímu stíhání). Přes rozdílnost obou kategorií zjevné nedůvodnosti (z hlediska nezbytnosti hodnocení žadatelem uváděných důvodů) při naplnění podmínek kteréhokoliv důvodu a dodržení zákonné lhůty pro rozhodnutí správní orgán rozhodne o zamítnutí žádosti a tím je vyloučeno rozhodnutí podle § 12 zákona o azylu. Je tak zcela nerozhodné, jaké důvody stěžovatel tvrdil a jaké důkazy předkládal k doložení svého tvrzení o pronásledování. Podstatné ovšem je, zda byly v jeho případě podmínky ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu naplněny. Pouze na okraj se poznamenává, že stěžovatelem namítaná povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je navíc limitována tvrzeními žadatele o azyl (mezinárodní ochranu), což Nejvyšší správní soud judikoval např. ve svém rozsudku č. j. 5 Azs 50/2003 - 47 ze dne 26. 2. 2004, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz. Z rozsudku krajského soudu, napadeného kasační stížností, je zřejmé, že se soud zabýval námitkami stěžovatele uplatněnými v žalobě, přičemž byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75

odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nejvyšší správní soud tak neshledal námitky stěžovatele spočívající v nezákonnosti a nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, jakož i v nedostatečcích odůvodnění podloženými. Soud se ve svém odůvodnění námitkami žaloby zabýval naopak velmi pečlivě. Krajský soud výslovně uvedl, že „podle obsahu spisu Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 Az 51/2004 žadatel podal svou předchozí žádost o azyl z r. 2002 z toho důvodu, že zemi původu opustil z obavy z rebelů, kteří se vzbouřili proti centrální vládě a požadovali, aby se k povstalcům přidal, což odmítl. Rebelové zabíjejí osoby, které se k nim odmítají přidat. (Citovanou věcí se na základě kasační stížnosti zabýval i Nejvyšší správní soud a kasační stížnost zamítl.) Je tedy zjevné, že důvody byly v obou řízeních totožné - to je obava, že by (stěžovatel) mohl být v zemi původu usmrcen rebely, kdyby se k nim nepřipojil. Žalobce tedy nepochybil, když žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.“ Z uvedených - velmi konkrétních a srozumitelně popsaných důvodů - neshledal krajský soud důvod k zásahu do rozhodnutí žalovaného. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. č. 133/2004 Sb. NSS) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatečcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Z rozsudku soudu, napadeného kasační stížností, je zřejmé, že se soud ve svém rozsudku řádně zabýval námitkami stěžovatele a své rozhodnutí řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, jak soud naložil se žalobními námitkami, z jakých skutečností vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu